

Михаил Димитров Дафинкичев е роден на 30 септември (ст. ст) 1881 г. в с. **Чупрене, Белоградчишка околия**

. През 1902 г. е завършил педагогическото училище в гр. Лом. Следвал е философия (три семестъра) в Загреб, (две семестъра) в Берн и три семестъра в Софийския университет "Св. Климент Охридски", където се е дипломирал през 1908. От 4 април 1921 г. е асистент по експериментална психология на Историко-филологическия факултет на Университета. През този период на бавно кариерно развитие Димитров е публикувал следните

трудове

:

М. Димитров. Смахът (Физиологичен очерк). Естествознание 1, 274-284; 347-359 (1910).

М. Димитров. Гъделичкането (Психо-физиологичен очерк). Естествознание 2, 150-166; 215-224; 393-411 (1911).

М. Димитров. Христо Ботев - идеи, личност, творчество. София, 1919.

М. Димитров. Биография на Христо Ботев. София, 1924.

М. Димитров. Психо-физиология на смеха. Годишник Ист. Фил. фак. 21, 1-264 (1925).

М. Димитров. Психология на спонтанния ейдетизъм. Годишник Ист. Фил. фак. 27, 1-150 (1930/1931).

М. Димитров. Движение на цветовете при спонтанния ейдетизъм. Годишник Ист. Фил. фак. 30, 1-128 (1933/1934).

М. Димитров. Просветяване и затъмняване на спонтанните ейдетични образи. Годишник Ист. Фил. фак. 33, 1-146 (1936/1937).

М. Dimitroff. Oscillations dans la saturation des couleurs eidétiques. J. Psychologie 34, 632-641

(1937).

М. Димитров. Личността на Ботева. Критически преглед. София, 1938.

М. Димитров. Опит да се обясни колебанието на наситеността на ейдетичните цветове. Годишник Ист. Фил. фак. 35, 1-120 (1938/1939).

През този период Михаил Димитров има публикувани популярни и публистични статии в: Философски преглед (7 статии), Училищен преглед (2 статии), Просвета (3 статии), Отец Паисий (1 статия). Редактирал е: Научно-философска библиотека; Ботеви страници (1938); Избрани страници от Ботева в изд. Хемус (1925). Има и два превода на Ал. Рачински по въпроси на българското възраждане, издадени в Българска историческа библиотека.

С установяването на комунистическия режим в България кариерата на Михаил Димитров се развива стремглаво, поради заяването му членство в Комунистическата партия от 1920 г.: През 1946 г. става професор в Софийския университет, същата година е избран за академик на Българската академия на науките, чийто подпредседател е в периода 1949-1956, след като е бил секретар на Философския и Правно-стопанския клон на Академията (1947-1949). Директор е на Института "Ботев - Левски" на Българската академия на науките (1956-1959).

През този период М. Димитров е публикувал:

М. Димитров. Поява, развитие и идеология на фашизма в България. Изд. БРП(к), София, 1947.

М. Димитров. Христо Ботев (Биография). София, 1948.

М. Димитров. Публицистиката на Любен Каравелов. Т. 1 и 2, София, 1957-1965.

М. Димитров. Академик Тодор Павлов за идеологията на Любен Каравелов. Исторически преглед , кн. 3, 67-85, 1963.

М. Димитров. Публицистичното наследство на наши възрожденци в чуждия печат. Списание БАН кн. 1-2, 89-95 (1964).

Пълна библиография и биобиблиография на трудовете на акад. М. Димитров е публикувана: З. Белева, И. Унджиев. Михаил Димитров. Биобиблиография. София, 1958.

Михаил Димитров е признат за АБПФК (активен борец против фашизма и капитализма). За дейността си е получил най-високите партийно-правителствени награди: Лауреат на

Михаил Димитров Дафинкичев

Написано от ivailo

Събота, 25 Февруари 2012 04:32

Димитровска награда (първа степен) (1950), Заслужил деятел на науката (1956), Народен деятел на науката (1963), орден "Георги Димитров - първа степен" (1951), орден "Народна Република България - първа степен" (1959), медал "За наука и изкуство (златен) (1949).

Май няма улица в Белоградчик на името на акад. Михаил Димитров, но основното училище в с. Чупрене сега носи неговото име - ОУ "Акад. Михаил Димитров).

Борислав Тошев